

προηγούμενη) "Ηπ. Θὰ σὶ πιάσου κὶ θὰ σὶ γδάρουν μὶ τοῦ σουῖα σουῖα = μαχαιρίδιον μετὰ ξυλίνης λαβῆς πτυσσομένης· συνών. τῇ προηγούμενῃ) Εὐβ. ("Ακρ. κ.ά.) Θὰ δόνε γδάρουν κὶ θὰ δοῦ γιομίσου τὸ τομάρι ἄχιουρα (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) "Οταν ἐρθῇ ὁ πατέρας σου, θὰ βάνω νὰ σὲ γδάρῃ (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Εὐβ. (Αἰδηψ.) Παροιμ. "Οπριος δὲν ξέρει νὰ γδάρῃ, / χαλάει κρέας καὶ τομάρι (ἐπὶ τῶν ἀναλαμβανόντων ἐργασίαν ἢ ὑπόθεσιν, δι' ἣν καὶ ἀκατάλληλοι ἢ ἀνίκανοι) Εὐβ. (Βρύσ. κ.ά.) "Η παροιμ. παραλλαγαῖς κ.ά. Πρὶν σφάξου, γδέρν'ς; (πρὸς τὸν πρωθυέρως λέγοντα ἢ πράττοντά τι) Λέσβ. Πβ. Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3, 440. Γνωμ. Κοινοσκάλωνε τῶν δέρνε, / μακροσκάλωνε τῶν γτέρνε (προτιμωτέρα κατὰ τὴν ἄροσιν ἢ μισοῦ μήκους αὐλακιά, ἥτις δὲν καταβάλλει τὸ ζεῦγος, ὅσον ἢ μεγάλου μήκους) Κύπρ. β) Συνεκδ., ἀφαιρῶ τι ἐξ ὁλοκλήρου, τελειωτικῶς Εὐβ. ("Ακρ. Στρόπον. κ.ά.): Οἱ κλέφτες δὲν τὰ τρυγᾶν τὰ μιλίσσια, τὰ γδέρν'μι (δηλ. χωρὶς νὰ ἀφήσουν μέλι διὰ τὰς μελίσσας) "Ακρ. Στρόπον. Συνών. ξετινάζω. 2) Προξενῶ ἀμυχήν ἢ πληγὴν εἰς τὸ δέριμα ἀνθρώπου ἢ ζῴου, ἀφαιρῶ μικρὸν ἢ μεγαλύτερον τμήμα τοῦ δέρματος, ἐπιπολῆς ἢ βαθύτερον σύνθη. : Τοῦ ἐγδαρε τὸ πρόσωπο μὲ τὰ νύχια πολλαχ. Ξυέτι σὰν ψουριάς κ' ἐγδαρε τοῦ κουρμί τ' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. Τοῦ γδάρασι οἱ ἀσπαλαθροὶ τὸ πόδι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) "Ηγδαιρα τὰ μάουλά μου μὲ τὸ ξουράφι Νάξ. ("Απύρανθ.) "Εδεπαδὰ ἡγδάρθηκα "Ανδρ. "Επισα κ' ἐγδαρε τοῦ γόνατος μ' γιὰ καλὰ Εὐβ. ("Ακρ. κ.ά.) "Αδειασι τ' γαιδουριῶ τοῦ σαμάρ κὶ τοῦ γδαρι τοῦ κουρμί αὐτόθ. Γιὰ θῶρει τομ βῶς ξυέται τῶν γδέρνει τὸ δέρμαν don! Κῶς. Γδάρε-γδάρε τῇ βληή σ-σου, αἱμάτωσές τη Σύμ. || "Ασμ.

Σὰν ἐκλαιεν τζαὶ δέρνετονν / τζαὶ μόνη της ἐγτέρνετονν, τὸ δεῖν δης τότ' ἀθ-σῆμισεν / τζ' εὐτὺς ἐλιοθύμησεν Κύπρ. Συνών. ξεγδέρνω. "Η σημ. καὶ Βυζαντ. β) Κατακόπτω, φθείρω κατὰ τινὰ τρόπον τὴν λείαν ἐπιφάνειαν δερματίνων, ξυλίνων ἢ ἐξ ἄλλης ὕλης ἀντικειμένων σύνθη. : Ποῦ γύριζες κ' ἐγδαρες τὰ παπούτσια σου; σύνθη. "Αφησες τὸ παιδί κ' ἐγδαρε τὸ τραπέζι μὲ τὸ μαχαίρι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) "Εγδαρε τὸ δοῖχο μὲ τῇ βρόκα αὐτόθ. Μὴν ἐγδέρης τὸ δοῖχο Σύμ. Κινούργιον σαμάρ κὶ τὸ γδαρι μὶ τ'ς πέτρις π' ἐφίργι κάθι μέρα π' τοῦ χουράφ' Εὐβ. ("Ακρ. κ.ά.) γ) "Αποσπῶ τμήμα φλοιοῦ δένδρου ἢ ἀποφλοιῶ καρπὸν πολλαχ. : Πρόσεχο μὴ γδάρης τὴν ἐλιά μὲ τὴν ἀξίνα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Δέν' κάθι μέρα τοῦ μ'λάρ' τ' ν' ἰλιά κὶ γδάρεθ'κι τοῦ κουρμί τ'ς 'πὸν τοῦ καπίστρ' Εὐβ. ("Ακρ. κ.ά.) "Εγδαρε τὰ φύλλα τοῦ βαρβάρου (bárbaro = καλαμπόκι) "Ηπ. (Χιμάρ.) Γδέρω ἀμύδαλα Χίος (Βέσ.) Συνών. ξεφλουδίζω. 3) Μεταφ., ζημιώνω τινὰ χρηματικῶς, ἐξαντλῶ, ἀπογυμνώνω τινὰ οικονομικῶς κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σάντ. Σούρμ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν.) : "Εμπλεξε 'ς τὰ δικαστήρια καὶ τὸν ἐγδαρεν οἱ δικηγόροι κοιν. Γιατρός εἶν' αὐτός ἢ χασάπ'ς; σὶ γδέρν' χουρὶς νὰ δοῦ πάρ'ς χαμπάρ' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. 'Σ αὐτὸν τοῦ Τζιφούτ' ἐπισις; θὰ σὶ γδάρ' (Τζιφούτ' = "Εβραῖον, μεταφ., τοκογλύφον) Εὐβ. ("Ακρ. κ.ά.) Τοῦν ἐγδαρεν 'ς τὰ χαρτιά τοῦ Μητροῦ Στερελλ. ("Αχυρ. κ.ά.) Αὐτός οὐ μπακάλ'ς οὐλ' μέρα μὶ γδέρν' κὶ πάλι φχαρ'στημένους δὲ μέν' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Μᾶς γδέρνει κάθε μέρα ὁ Παπιδᾶς "Ανδρ. Αὐτός, ρέ, μᾶς ἐγδαρε! (ἐνν. ὁ αἰσχροκερδὴς ἔμπορος) Πελοπν. (Τριφυλ. κ.ά.) "Εγδάρασ-σε πάλε 'ς τὸ λ-λασκινὲ γαὶ κά'εσαι σὰ ἀζημιωμένος βακ-κάλ-λης; (λασκινές = ἰδὸς χαρτοπαγνίου) Σύμ. Χριώθ'κι ἀπὸν ἀνάγκ' κ' ὕστιρα τοῦν ἐγδαρι ζουντανόν τοῦν γαημένον δέν δ' ἄφ'σι τίπουτα Εὐβ. ("Ακρ. κ.ά.) Στερελλ. ("Υπάτ. κ.ά.) Τὸν

ἐγδαρε μὲ τῇ τζακμακόπειτρα (τζακμακόπειτρα = τεμάχιον πυρίτου λίθου· ἐνν. τὸν κατελήστευσε) Πάρ. "Ατόσον παρᾶ-ιμανλῆς! γδέρει τὸν ἄθρωπο! (παρᾶ-ιμανλῆς = παραδόπι-στος) Οἶν. "Ο γαμπρέ ν' ἐδεῖρτσε τὸν ἐρ'μο Νιχάλη (ὁ γαμπρὸς τὸν ἐγδαρε τὸν κατημένο τὸν Μιχάλη) Μέλαν. Συνών. γδύνω. "Η σημ. καὶ Βυζαντ. "Ιδ. Σαχλίκ., Γραφαὶ καὶ στίχοι στ. 292 (ἐκδ. Wagner, σ. 74) : «καὶ κείνη σὰν μαστορευθῇ, βάνει τὸν ὅπου θέλει» | τυφλώνει καὶ ἐγδέρνει τὸν, παίζει τὸν καὶ γελᾷ τὸν». Μετοχ. οὐδ. = γδάρμα 2, δ ἰδ. : Δέν παγαίν' τὸ γδαρμένο! (ἐπὶ ἀρᾶς πρὸς κτήνη) Θράκ.

γδορά ἢ, Σκῦρ. γδουρά Πελοπν. ("Ολυμπ.)

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. οὐς. ἐκδορά.

"Η ἐσωτερικὴ, ἢ πρὸς τὸ κρέας ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος τῶν ζῴων ἐνθ' ἄν. : Μὴ σοῦ παραπάρῃ τὸ μαχαίρι καὶ κόψῃς τῇ γδουρά "Ολυμπ. Τὸ τομάρι γιὰ τὸ τυρὶ ἔχει τῇ γδουρὰ ἀπόξω αὐτόθ.

γδοράς ὁ, Λεξ. Αἰν. γδουράς Σῦρ. ("Ερμούπ.) γουδουράς Σῦρ. ("Ερμούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γδορά.

1) Γδορά, δ ἰδ. Σῦρ. ("Ερμούπ.) 2) Τὸ ἀπόξεσμα ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τοῦ κατεργασμένου δέρματος Λεξ. Αἰν.

γδούρα ἢ, ΔΚρήτ. Εὐβ. (Αἰδηψ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Βλαστ., 354 γ^{ου}δούρα Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γδούρι.

1) Γδορά, δ ἰδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Οὐ τσουπάν'ς ἔχ' μνιὰ προνβιά ἀπὸν σφαχτὸ τίς περ'σσίτιρις φονρές, τὴν ξαπλῶν' ἀπὸν τῇ γδούρα, βάξ' πᾶν' τ' ἀλεύρ' κὶ χύν' γιρό, ρίχν' ἀλάτ' κὶ φτειάν' τοῦ χαμ^{ου}κούκ^ω (χαμ^{ου}κούκ^ω = ἰδὸς ἄρτου παρασκευαζομένου ἐξ ἀλεύρου λαθύρων). 2) "Η πιτυρίσις τοῦ δέρματος Εὐβ. (Στρόπον.) : "Αι λούσου νὰ φύῃ ἢ γ^{ου}δούρα. "Αποῦ κουρέψ'ς ἓνα τουμάρ', τὸ πλέν'ς νὰ φύῃ ἢ γ^{ου}δούρα. 3) Τὸ πρόβατον, τὸ ἔχον βραχὺ καὶ ἀραιὸν τρίχωμα, ὥστε νὰ φαίνεται ὡς ἐκδαρὲν ΔΚρήτ. 4) Τὸ μέρος ὅπου κρεμοῦν τὸ ἐσφαγμένον ζῷον διὰ νὰ τὸ γδάρουν Λεξ. Βλαστ., ἐνθ' ἄν. 5) Ἐπιρρηματ., ἐν χρῶ, σύρριζα Εὐβ. (Αἰδηψ.) : Νὰ τοῦ κόψῃς τὰ μαλλιά γδούρα.

γδούρης ὁ, Κρήτ. Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γδούρι. Πβ. τὸ παρὰ Δουκ. (Append.) ἐκδοῦρις.

"Ο ρακένδυτος ἐνθ' ἄν. : Αὐτός ἐναι γδούρης καὶ ἐλεεινός Κρήτ.

γδούρι τό, ἐγδὸρ' Πόντ. (Χαλδ.) γδούριον Πελοπν. (Καλάβρυτ.) γδούρι "Ηπ. Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Ρόδ. γδούρ' Μύκ. κδούρι "Ιμβρ. ὀγδούρι Κάρπ. οὔγδουρι Κάρπ.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. οὐς. ἐκδούριν, δ ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. ἐκδόριον, παρὰ τὸ ἐκδέρω. "Ιδ. Πρόδρομ. 3, 355c (ἐκδ. Hesselting-Pernot, σ. 65) «ἐκδούριν, παλαιοκάλιγον, φθειριά-ρικον, κοντριάρικον». Περὶ τοῦ ἐτύμου ἰδ. Γ.Χατζιδ., Γλωσσ. Μελέτ., 233 "Ανθ. Παπαδόπ., "Αθηνᾶ 37 (1925), 174-175.

1) Γυμνός Κρήτ. Μύκ. Πόντ. (Χαλδ.) Ρόδ. : Κδεύω ν' ἀπομείνω γδούρ' Μύκ. "Εγινες γδούρι Κρήτ. "Εμεινε γδούρι Ρόδ. || Φρ. "Εγέντον ἐγδὸρ' (ἐγινε ρακένδυτος, δυστυχής, πάμπτωχος) Χαλδ. 2) Τόπος ἀποψιλωμένος, ἐστερημένος βλαστήσεως "Ηπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ρόδ. : Αὐτὸ τὸ μέρος τό γδαρεν τὰ πρόβατα, τό καναν γδούρι "Ηπ. "Ο τόπος ἐγινε γδούρι (ἀπεψιλώθη) Ρόδ. β) Τὸ στερηθὲν τῶν φύλ-λων τοῦ φυτόν, τὸ ξηρὸν Κάρπ. Κρήτ. (Σητ.) : Γδούρια γε-

νήκανε τὰ κηπουρικά ἀπὸ τὸ χιόνι Σητ. Τὸ σπαρτὸν ἔγινε ὀγδούρι Κάμπ. 3) Ἡ περιβάλλουσα τὰ νῶτα τῶν ὑποζυγίων δερματίνη λωρίς καὶ στηρίζουσα τὸ σάγμα Ἰμβρ. Συνών. ὀπιστιὰ, πισινέλα, πισινή. 4) Τὸ ράκος Κρήτ.: Δὲν ἔμεινε ἀπάνω του γδούρι. *Eida* γδούρια 'ναι πὺν τὰ φορεῖς καὶ δὲ ἀρέπεσαι τ'ς ἀθρώπους. || Φρ. Γδούρια πῆγε (ἐπὶ φορέματος, ἀπερρακώθη).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ρόδ.

γδουριὰ ἡ, ἀμάρτ. ὀγδουριὰ Νάξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιὰ.

Λεπτὴ ἔντριχος λωρίς δέρματος, ἣν χρησιμοποιοῦν οἱ ποιμένες διὰ τὴν ραφὴν τῶν ὑποδημάτων των.

γδουριάζω ἀμάρτ. γδουριάζου Στερελλ. (Φθιώτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γδούρι.

Γδέρων 1, δ ἰδ.

γδούριασμα τό, Στερελλ. (Φθιώτ.).

Ἐκ τοῦ ρ. γδουριάζω.

Νόσος τῶν προβάτων προκαλοῦσα πληγὰς ἐπὶ τοῦ δέρματος αὐτῶν.

γδούρτης ἐπίθ. Πελοπν. (Πυλ.) θηλ. γδούρτη Πελοπν (Μεσσ.) οὐδ. γδούρτι Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γδούρι καὶ γδάρτης κατὰ σύμφυρσιν.

1) Γυμνός, πτωχός Πελοπν. (Πυλ.) Τὸ θηλ. ὡς οὐσ. α) Τὸ μετὰ τοῦ δέρματος τοῦ ζῴου συνεκδερόμενον κρέας Πελοπν. (Μεσσ.): *Βγήκε ἡ γδούρτη του 'ς τὸ τομάρι.* β) Τὸ ἄνευ μαλλίου τμήμα τῆς κοιλιακῆς χώρας τοῦ δέρματος τῶν ζῴων Πελοπν. (Μεσσ.) γ) Ἡ ἀπαλλαγεῖσα τοῦ ἐσωτερικοῦ τοιχώματος κοιλία τῶν ζῴων Πελοπν. (Μεσσ.). Τὸ οὐδ., ὁ ἄξεστος Πελοπν. (Γαργαλ.): *Θὰ τὸ πιάσω 'γὼ τὸ γδούρτι νὰ δοῦ βγάλω τρίχα τρίχα τὰ γένια.*

γδυμα τό, Ἄνδρ. — Λεξ. Βάιγ. γδυσμα Κρήτ. ἔγδυσμαν Πόντ. (Κερασ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γίδυσμα Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.)

Ἐκ τοῦ ρ. γδύνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδύειν, ἡ ἐκγύμνωσις Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) Κρήτ. Πόντ. (Κερασ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Συνών. γδυμός, γδύση, γδύσιμο 1. 2) Τὸ ἀποβληθὲν δέριμα τοῦ ὄφεως ἢ τῆς κάμπης Ἄνδρ. — Λεξ. Βάιγ. 3) Τὰ λάφυρα Λεξ. Βάιγ.

γδυμός ὁ, Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἔγδυμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γδύνω.

Γδυμα 1, δ ἰδ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Eida* γδυμὸ εἴ' βού τὸν ἔχουν οἱ 'νναῖκες ἐπ' αὐτὴν Ἀθήνα! "Ολα δων εἶν' ἀπουπόξω, ράχες, χέρια. 'Σ τὸ γδυμὸ πὺν γδύθηκα ἦρθε μία παρέα κ' ἐδύθηκα πάλι. || Φρ. Γδυμὸ τοῦ γδυμοῦ δὲν ἔχω (ἀργῶ νὰ ἐκδυθῶ, φορῶ πολλὰ ἐνδύματα καὶ κατὰ τὴν ἀφαίρεσιν αὐτῶν χρονοτριβῶ). 2) Ἡ στέρησις, ἔλλειψις ἐνδυμάτων Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἰδὲ γδυμὸ τσαι κουρελιασμό πὺν τὸν εἶχαμε 'ς τὸ βόλεμο! Μύκ. Eida* γδυμός εἶν' εὐτός, δὲν ἔχει ροῦχο νὰ βάλῃ ἀπάνω τση! Ἀπύρανθ. Συνών. γύμνια.

γδύνω ἐγδύω Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.) ἐγδύνω Λεξ. Βάιγ. γδύνω κοιν. γδύνου βόρ. ιδιώμ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γδύν-νω Κύπρ. Κῶς (Χῶρ.) Σύμ. γδύν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) γδύνω Καππ. (Σίλατ.) γδύν-νω Κύπρ. Κῶς

(Ἀντιμάχ. Καρδάμ.) γτύν-νω Κύπρ. Κῶς γλύν-νω Κάλυμν. γρύνου Καππ. (Σίλ.) χτύν-νω Κύπρ. Κῶς ἐγδύζω Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) γδύζω Καππ. (Ἀξ. Φάρασ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) γδύζου Καππ. (Μισθ.) γιδύζω Καππ. (Ἀραβάν.) γιτύζω Καππ. (Σινασσ.) γδένω πολλαχ. γδένου ἑνιαχ. βόρ. ιδιώμ. γδυῶ Κεφαλλ. Ἀόρ. γρύστα Καππ. (Σίλ.) Μέσ. γδύνουμου Καππ. (Ἀξ. Φάρασ.) γρύνουμου Καππ. (Σίλ.) γδύζουμαι Ἰων. (Κρήν.) Καππ. (Φερτ.) γιδύζουμαι Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) ἐγδύσκομαι Πόντ. (Κοτύωρ.) ἐγδύσκουμαι Πόντ. (Τραπ.) γδυέμαι Πελοπν. (Οἶν.) — Α.Μαρτζώκ., Γούμενος, 8 γδυῶμαι Κεφαλλ.

Τὸ Βυζαντ. γδύνω, δ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐκδύω, παρ' δ καὶ ἐκδύνω. Ὁ τύπ. γδένω ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν, δι' δ ἰδ. Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 501. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ τύπ. ἐγδύζω ἰδ. Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 276. Ὁ τύπ. ἐγδύνω καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἐκδύω, ἀφαιρῶ τὰ ἐνδύματά τινος, γυμνῶνω κοιν. καὶ Καππ. (Ἀξ. Ἀραβάν. Γούρτον. Μισθ. Σίλ. Σίλατ. Σινασσ. Φάρασ. Φερτ.) Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): *Νὰ γδύσης τὰ παιδιὰ νὰ κοιμηθοῦνε. Δὲν εἶναι ντροπὴ νὰ γδυθῇς μπροστὰ 'ς τὸ γιατρὸ κοιν. Τοῦ γδύνου τώρα τοῦ π'δὶ, θὰ τ' ἀλλάξω Στερελλ. (Ἀχυρ.) "Εγδυσον τὸ παιδὶν καὶ βάλεν αὐτὸ νὰ κοιμᾶται Σταυρ. 'Σ σ' ἀβοῦτον τὸ κρύον 'κὶ φογᾶσαι κ' ἐγδύξεις τὸ μωρόν; Κοτύωρ. Αὐτὸς λοιπὸν ἐγδύστηδε, τῷ 'ἐν εἶχε-ν-δίποτι ἄρυνφά (ἄρυνφά=γεννητικὰ μόρια) Τῆλ. Ἀφοῦ γλύθητσε, τὸμ-μουνδ-δάρησεμ 'βὸ τ' ἀχαμνὰ (μουνδ-δάρησεμ=ἄρπαξε, ἀχαμνὰ=οἱ ὄρχεις) Κάλυμν. "Εγδυσα τοῦ π'δὶ νὰ τ' ἀλλάξω Στερελλ. (Αἰτωλ.) "Εγδυσε τὸ παιδὶ καὶ θὰ πο'δ'άση (θὰ πο'δ'άση=θὰ κρυολογήσῃ) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Γδύν-νει τὸ παιγ-γιά νὰ τὸ λούσῃ Κῶς Ἀν ἔρτ' 'ς τοῦ σπίτ' δὸν βραθ, νὰ τοῦ γδύσης Μισθ. Ἐθ-θὰ τὴν ἡγδύση (δὲν θὰ τὴν γδύσῃ) Σύμ. Γδυώ-σουνε καὶ σοῦ κουβεδιάζω Κεφαλλ. Οἱ μάγισσες γδένουνται καὶ καβαλλᾶνε τ' ἀντὶ Πελοπν. (Μανιάκ.) || Παροιμ. Ξένα ροῦχα δύνεσαι, γρήγορα τὰ γδύνεσαι (ἐκ τῶν ξένων πραγμάτων οὐδὲν ὄφελος) Κρήτ. Τὰ μικρά μας τὰ ντυμένα, / τὰ τρανά μας τὰ γδυμένα (ἐπὶ τῶν ἐν τρυφῇ ἀνατρεφόμενων νέων, οἵτινες ἀνδρωθέντες περιπίπτουν εἰς πενίαν) I. Βενιζέλ., Παροιμ², 290, 81. Γνωμ. Ντύσου, γδύσου, συλλογίσου. φάε, πιέ, πέσε κοιμήσου (ἡ ζωὴ εἶναι κύκλος ἀλλεπαλλήλων καὶ μονοτόνων ἀπασχολήσεων) Κεφαλλ. || Ἀσμ. Χρουσὴ κανδήλα κρέμ-μεται 'ς τὴμ-μέσην δοῦ σπιθτῆι σου τῶν μβλέπει σου τῶν χτύν-νεσαι τῶν π-πέφτεις μοναδὴ σου Κῶς.*

Σῆμ-μερα d-dὸ πουλ-λάτσιμ-μον ἐγδύστην-νὰ βουτ-τήση

Χριστέ, καὶ κάμε συν-νεφιὰν νὰ μῆμ-μελαχρινίση

Σύμ. Μεταφ. 1) Ἀφαιρῶ τὸ κάλυμμα ἀντικειμένου τινὸς ἢ τὰ ἀντικείμενα τὰ καλύπτοντα χώρον τινα πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.): *Ἐγδύσαν τὰ μινδέρτζια τσαι τὰ στρώματα γιὰ νὰ τὰ πλύν-νουνσι Κῶς. Δῶσε δῶσε, τό 'γδυσε τὸ σπίτ' Μύκ. Παντρεύτηκε καὶ τό 'γδυσε τὸ σπίτι της (ἔλαβεν ὡς προῖκα πάντα τὰ πράγματα τῆς πατρικῆς τῆς οἰκίας) Ἀθῆν. Πελοπν. (Γαργαλ.) Τό 'γδυσε τὸ σπίτι, βάτος δὲν ἀδένει (ἀδένει=ἐμπλέκεται) Πελοπν. (Κίτ.) "Ηγδυσέμ-μας ὁ γαμβρός' ὅσα εἶχαμεν τ' 'ἐν εἶχαμε, δώκαμέν δου τα Κῶς. Μὴ γδύνῃς τὰ σεδούκια σου, θαρρεῖς πῶς εἶναι εὐκολο νὰ ξανακάμῃς ροῦχα; Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Φρ. Γδύνω τὸ τυρὶ (ἀφαιρῶ τὸν τυρὸν ἐκ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸν ἐκ βούρλων καλαθίου) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐγδύθην ἡ κεφαλὴ του (ἔμεινε φαλακρὸς) αὐτόθ. Γδύνω τὸ σπίτι (ἀφαιρῶ τὰ καλύμματα τῶν ἐπίπλων καὶ τοὺς τάπητας ἐν ὧσι θέρους) Ἀθῆν. || Ποιήμ.*

